ζωηρότητα τῶν συνδιαλέξεων, εἰς τὴν ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν ἐπικεχυμένην χαρὰν ἐνυπῆρχε θαυμάσιος ἐνθουσιασμός· καὶ οἱ σοβαρώτεροι ἔτι, ἐφαίνετο, ὅτι ἐφοβοῦντο ν' ἀφήσωσι νὰ ὑπεισδύσῃ καὶ ἐπὶ στιγμὴν μόνον ἴχνος θλίψεως.

Διεχέετο ἐν ἀγαλλιάσει εἰς ἐκστάσεις τὸ πλῆθος τοῦτο, ὡς ὁ ἀναρρωνύων ἀσθενὴς ἀπολαύει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· νέοι δὲ καὶ νεάνιδες διερωτιλονεύκουν ἕκαστος ἁρμοδίας θέσεις πέριξ δύο μουσικῶν.

Τὴν χαρὰν ἥτις ἐβασίλευεν ἐκεῖ, τὴν φιλαρέσκειαν ἢ τὸν παιγνιώδη ἔρωτα, ἔδει νὰ ἔχῃ τις εἴκοσιν ἐτῶν ἡλικίαν ἵνα τὰ ἐννοήσῃ.

Ἡ ἐγχώριος γραφικὴ ἐνδυμασία προσέθετον εἰς τὸ ὅλον ἀπερίγραπτον θέλγητρον· καὶ οἱ ἁλιεῖς ἀφ' ἑτέρου δὲν ὑστέρουν ἐν τῇ ἐπιδείξει καὶ λαμπρότητι τῶν στολῶν των. Δὲν ἔλειπον ἐν τούτοις καί τινες νέοι, ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τὸ χωρικώτερον, καὶ οὗτοι κυρίως ἦσαν οἱ κατεργασταὶ τῶν ἐλεφαντοδόντων, ὧν τὸ ἐπάγγελμα μεταδιδάζεται ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱὸν κληρονομικῶς, θυγατέρες τινὲς μικρεμπόρων, καὶ κυρίως οἱ γκαβελοὺ (*) μὲ τὰ πράσινα ἐνδύματά των, οἱ ἐπὶ τῶν ὁρόρων τῶν ἁλάτων.

Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ νέος τις εἰκοσιπενταετὴς περίπου, οὗ τινος ἡ στάσις καὶ ὁ ἱματισμὸς ἐφείλκυον τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν πλειόνων ἐκ τῶν χορευτριῶν. Ἐπιμεμελημένη φροντὶς ἐπροδίδετο εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ ἱματισμοῦ του. Ἡ κόμη του, μετὰ συμμετρίας διεσθετημένη ἔπιπτεν εἰς βοστρύχους ἐπὶ τοῦ τραχήλου του· τὰ ἐπαργυρωμένα κομβία τοῦ φορέματός του ἀπέστραπτον τόσον, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι μόλις εἶχον ἐξέλθει τῶν χειρῶν τοῦ στιλβωτοῦ. Αἱ περικνημίδες του, προσαρμοζόμεναι ἀκριβῶς εἰς τὰς κνήμας προέβιδον καλὴν κατασκευήν· καὶ τέλος χάλυψ ὡς ἀδάμας ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς πόρπης του. Καμπύλη σπάθη, ἧς ἐθώπευεν ἐπιχαρίτως τὴν λαβήν, συνεπλήρου τὸν ἱματισμόν του, ὅστις μετεῖχε καὶ πολίτου καὶ στρατιωτικοῦ.

Δαπανήσας τόσα ἵνα ὡραΐσθῃ, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ δαπανήσῃ πλείονα ἵνα γίνῃ ἀρεστός· τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας βλέμματά του ἐσήμαινον: Ἴδού με· δὲν εἶμαι ὡραῖος οὕτω; σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μὲ θαυμάζητε.

Καὶ ἀληθῶς! ἡ τακτικὴ αὕτη τῷ ἀπέβαινε τελεσφόρος· εἶχε κάμει ἀντιζήλους, ἀντιζήλους ἀντεραστρίας δι' αὐτὸν τὰς νεάνιδας αἵτινες δὲν ἀπέβλεπον ἢ εἰς τὰ ὡραῖα ἐνδύματά του καὶ τὰ ἀπαστράπτοντα ἐπαργυρωμένα κομβία του· εἶχεν ἐγείρει σοβαὰς ἀντιζηλίας μεταξὺ αὐτῶν. Καὶ ἑκάστη ἐθεώρει ὑπάτην ἔνδειξιν εὐνοίας τὸ νὰ τὴν προσκαλῇ ἵνα χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ.

Αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα ἅτινα ἀρίενται νὰ νεκρωθῶσι ὑπὸ παντὸς ὅτι λάμπει· αἱ δὲ τῆς ἐν Janval συναθροίσεως δὲν ἐλάμβανον τὸν κόπον ν' ἀναλύσωσι τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ θαυμασμοῦ των. Ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ κανονικότητι τοῦ προσώπου του, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλωσιν, ὅτι οἱ βαθέος κυανοῦ χρώματος ὀφθαλμοί του, οἱ οὐδέποτε σταματοῦντες ἵνα παρατηρήσωσί τι κατὰ πρόσωπον, ἠδύναντο κάλλιστα νὰ ὑποκρύπτωσι τὴν προσποίησιν καὶ τὴν ἀπιστίαν, ὅτι οἱ ἡνεωγμένοι ἀεικίνητοι ῥώθωνές του, τὰ λεπτὰ συνεσφιγμένα χείλη του ἐμαρτύρουν ἀπληστείαν ἀπολαύσεων, ἐρωτικὴν φιλοδοξίαν, ὀλέθρια πάθη.

Ἀλλ' ἂν δὲν βαρύνεταί τις, ἂς διδάξῃ φυσιολογίαν εἰς νεάνιδας δεκαπενταετεῖς.

Προσεκτικὸς ὅμως ἐξεταστὴς θὰ ἐποίει καὶ ἑτέραν παρατήρησιν, θὰ ἔβλεπεν ὅτι ἐν μέσῳ τῆς ἀδιαφόρου ῥάσεώς του, ἐνίοτε τὰ πεπιεσμένα βλέφαρά του συνεσπῶντο καὶ ἀκουσίως τὸν μαρτυροῦντα ἀπασχόλησιν τοῦ νοός του καὶ ἰδέαν καὶ σχέδιον διαγεγραμμένον κυριεύουσαν αὐτὸν καὶ ἣν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συστέλλῃ τὰς ὁρμάς.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ὅπερ συνωθεῖτο πέριξ των, προκαλοῦντος αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, τῶν χειρονομιῶν, ἀκόμη καὶ τῆς φωνῆς, δύο μόνον νεάνιδες τὴν ἑσπέραν ἐκείνην προὐκάλουν τὴν προσοχήν του. Αἱ ἀντιθέσεις δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ἔρωτι μόνον, ἀλλ' ἔσονται καὶ ἄλλου αἰσθήματος ἡρεμωτέρου, γλυκυτέρου σοῦ τῆς ὁμιλίας. Αἱ δύο αὗται νεάνιδες ἦσαν ἡ ἀπόδειξις τῶν ὧν λέγομεν. Ἐλθοῦσαι ὁμοῦ εἰς τὴν κοιλάδα ἐγκατέλειψαν ἡ μία τὴν ἄλλην. Ὅταν ἐχόρευεν ἡ μία, ἡ ἑτέρα ἔσπευσεν ἐπίσης νὰ χορεύσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἄλλης ἢ ἀπέναντι αὐτῆς.

Ἐλαφρὰ καὶ γελέσσα, ἔρριπτε τοὺς λόγους της κενοὺς ἐννοίας· μικρά, μελαγχροινή, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, χείλη ὑψωμένα, ἡ Πετρούλα Δεκλὲρ ἦτο τρομερὸν τέκνον, πηδῶσα ἀκούραστος εἰς τὸν χορὸν, ὡς κορωνίδα ἔχουσα τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων της καὶ τὴν ἐρωτοτροπίαν.

Ἡ σύντροφός της, ἐκ τοῦ ἐναντίου, εἶχεν ὅλην τὴν δειλίαν τῶν κυανῶν ὀφθαλμώντης καὶ τῶν ξανθῶν βοστρύχων της. Ὀλίγον ὠχρὰ, δὲν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰ ἴχνη θαλασσίου ἡλίου· ἡ ἐπιδερμίς της λεπτὴ καὶ λευκὴ, τὸ μειδίαμά της γλυκὺ καὶ βεμβώδες ἐμαρτύρει ἐν αὐτῇ τῇ θερμῇ τοῦ χοροῦ, ἐλαφρὰν μελαγχολίαν. Θελκτικὴ δειλὴ, ἐπροδίδετο εἰς τὰ κινήματά της καὶ τὴν ὁμιλίαν της. Ἐφαίνετο συνοχωρουμένη ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πλήθους τούτου.

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην. Ἡρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς συντρόφου της, ἐπωφελήθη τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρός της καὶ μετέβη ἐκεῖ, ἵνα γευθῇ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, οὗ τὴν γνῶσιν τῇ ἀπέκρυπτον.

Ἀλλὰ πῶς τὸ πρῶτον σφάλμα συμπαρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ τόσας στενοχωρίας, ἀνησυχίας, ἐλέγχους!

Ἡ Γενεβιέβη Λεγρὰς, ὑποχωρήσασα εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τῆς φίλης της, καὶ ὀλίγον εἰς τὴν περιέργειαν, ἥτις καταστρέφει τὰς νεάνιδας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μήλου τῆς Ἐδὲμ, διετέλει περίτρομος οὐδεμίαν τοῦ χοροῦ αἰσθανομένη ἡδονήν.

Ἐνῷ ἡ νεότης ἐσκίρτα εἰς τοὺς ῥοθίλους τοῦ χοροῦ, τὰ δὲ παιδία ἔπαιζον ἐπὶ τῆς χλόης, ὅμιλοι ἑτέρου εἴδους παρεδίδοντο εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ ἀφρώδους μηλίτου, καθήμενοι πέριξ τραπεζῶν, καταναλίσκοντες τοιαύτην ποσότητα, ὅσης δύναται νὰ λάβῃ ἰδέαν μόνον ὁ ἰδὼν ναυτικὰς πόλεις· ἐδέσματα δὲ ἐρεκτικώτατα ἐποίκιλλον τὸν οἰνοποσίαν, οἷον θαλάσσια ὄστρακα καὶ λοιπά.

Εἷς τὴν μίαν ἐκ τῶν τραπεζῶν τούτων, ἀπομεμονωμένην τῶν λοιπῶν, ἑστοὶ θαλασσίων λύκων, παλαιῶν ναυτικῶν, ὧν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος εἶχεν διὰ τοῦ ἡλίου, τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀνέμων καταστῇ ὑπομέλαν, συνδιελέγοντο, καπνίζοντες περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας. (ἀκολουθεῖ)

(*) Φαρελόγοι.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ
Η
ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

XIX

Ζηλοτυπία.

(Συνέχεια)

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Στέφανος ἀνηγγέλλετο εἰς τὴν Βάνδαν.

Ὁ Ῥαϋμόνδος ἦτο παρ' αὐτῇ. Εἶχεν ἔλθει νὰ τῇ δώσῃ τὸ δέμα τὸ ληφθὲν ἐκ Γενέβης, διότι ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἐνηλικιότητός της.

Ὁ Λιτζανώφ εἰσήρχετο ἀρκετὰ ἤρεμος. Κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας ἡμέρας τῶν μελετῶν του τὸ πάθος του ἔχασε τὴν τραχύτητα αὐτοῦ καὶ τὸ εὔρλεκτον, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μειωθῇ. Ἀλλ' ἐν τῇ θέᾳ τοῦ Ῥαϋμόνδου, οὗ τινος οἱ ἐκστατικοὶ ὀφθαλμοί, ἡ σαγηνευομένη φωνὴ καὶ τὸ ὅλον ἐν γένει ὕφος του ἐμαρτύρουν ἐρῶντα, ἕνα ἀντίζηλον ἠσθάνθη δριμὺν πόνον. Ἡ ζηλοτυπία ἀνέφλεξεν ἐν αὐτῷ τὴν ὀλόγα ἥτις ἀπό τινος χρόνου τὸν κατεβίβρωσκε θανασίμως.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ διὰ φωνῆς σπασμωδικῆς τοῦ λάρυγγος ἐξερχομένης. Οἱ ῥώθωνές του ἔφριξαν, τὸ δὲ ὑπερήφανον χεῖλός του ἀποτόμως ὑψοῦτο καὶ κατέπιπτε πάλιν μετ' ἐκφράσεως ἐδυνηροτάτης ὅσον εὐγενοῦς.

Ὁ Ῥαϋμόνδος ἀφ' ἑτέρου παρετήρει τὸν Λιτζανώφ μετὰ τοιαύτης ἐκπλήξεως, ὥστης καὶ ἀνησυχίας.

— Τίς εἶνε, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν, ὁ ἀλλόκοτος οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πριγκήπισσαν καὶ τολμᾷ τοιουτοτρόπως ν' ἀρίηται νὰ τὸν βλέπουν καὶ τὸν ἐννοοῦν; τὸν ἀγαπᾷ ἄρα καὶ αὕτη;

Ἡ ὑπόνοια αὕτη τῷ διεπέρασεν ὡς λεπὶς ἰοβόλος τὴν καρδίαν του, ἐκ ἐξ αἰσθήματος ἐγωϊστικῆς ἀπελπισίας, ἀλλὰ τελείας ἀπελπισίας.

Ἐσκέπτετο:

Ποῖον τίτλον εἶχε. ἵνα ἀξιοῖ τὸν ἔρωτα τῆς Βάνδας ἢ μόνον ἵνα τολμᾷ νὰ τὴν ἀγαπᾷ;

Ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐγερθῇ, ἵνα καταλίπῃ τὴν θέσιν του τῷ νεωστὶ ἀφιχθέντι· καὶ ἐν τούτοις ἔμενεν ἔτι ἐπὶ τῆς ἕδρας, ὡς καρφωμένος ὑπὸ ὑπερανθρώπου δυνάμεως. Ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ δὲν ἠδύνατο.

Ἐνόει ἐν τούτοις τὸ γελοῖον τῆς συμπεριφορᾶς του, ἐὰν παρετείνετο ἔτι, καὶ ἐγερθείς κατώρθωσε νὰ εἴπῃ μετὰ φωνῆς ἀπελπιστικῆς καὶ ταραχμένης.

— Ἔχετε νὰ μοὶ δώσητε κανμίαν διαταγήν, Βάνδα Πετρόβνα;

— Ὄχι· σᾶς εὐχαριστῶ, τῷ ἀπήντησεν αὕτη καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ῥίπτουσα συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ τρυφερὸν βλέμμα.

Ἐμάντευσεν ὅτι συνέβαινεν ἐν αὐτῷ καὶ ἤθελε διὰ τοῦ βλέμματος τούτου νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τῷ μετριάσῃ τὴν λύπην, ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἐδοκίμαζε.

Ἀλλ' ὁ Λιτζανώφ εἶδε τὸ βλέμμα τοῦτο.

Τὸ στῆθός του, ἐγκυμονῆσαν ἐπί τινα δευτερόλεπτα βαρὺν στεναγμόν, δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ τὸν κρατήσῃ, καὶ ἐξέφυγεν οὗτος ὅμοιον πρὸς βρυχηθμὸν λέοντος.

Ὁ Ῥαϋμόνδος εἶδεν ὅτι ἔδει πλέον νὰ φύγῃ. Καὶ ἐξῆλθε.

. . . . . .

Ὅταν ὁ Στέφανος καὶ ἡ Βάνδα εὑρέθησαν μόνοι, ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς καταλαμβανομένους ἐκ νέου ὑπὸ τῆς σαγηνεύσεως ἐκείνης, ἥτις παραλύῃ τὸν ἐγκέφαλον, συστέλλει τὴν καρδίαν καὶ παγόνει τὰ νεῦρα.

Οἱ ἐπὶ πολὺν χρόνον τρεφόμενοι καὶ μὴ ἐξομολογούμενοι ἔρωτες ἔχουσιν ἀγωνίας θανασίμους.

Δὲν ἐτόλμων νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους, δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσωσι. Τοῖς ἐφαίνετο ὅτι εἰς τὴν πρώτην λέξιν, εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα, ὁ ἔρως των ἔμελλε νὰ ἐκραγῇ ὡς πυρκαϊά, ὅτε θὰ τοὺς ὤθει εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἡ Βάνδα, ἡ συνετὴ κόρη, ἥτις δὲν ἔτρεμε ποτὲ, ἐφοβεῖτο πρὸ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὅστις τὴν ἠγάπα. Ἐπειράθη ὅθεν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κινδυνωδεστάτης ταύτης σιωπῆς, λέγουσα πρώτη:

— Ἀληθῶς! τί ἐγίνατε τὰς ἡμέρας ταύτας; Σᾶς ἀνέμενεν ὁ Παδλέβσκης, μοὶ εἶπεν ὅτι ἀναγινώσκετε ἀπλήστως τὰ κοινωνιστικὰ βιβλία, ἀληθές;

Ἀλλ' ὁ Στέφανος οὐδ' εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους τούτους τῆς πριγκηπίσσης.

— Ποῖος ἦτον ὁ κύριος ἐκεῖνος; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ποῖος κύριος;

— Ἐκεῖνος ὁ Γάλλος.

— Εἶνε εἷς μηχανικός.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸν ἔχω ἰδεῖ που.

— Δὲν εἶνε τόσον πιθανόν· ἀφ' ὅτου ἦλθεν ἐν Ῥωσσίᾳ εἶνε μόλις ἓξ μῆνες, καὶ ἀφ' ὅτου ἐν Πετρουπόλει ἡμέρας τινὰς μόνον.

— Τὸν γνωρίζετε πολύ;

— Βεβαίως. Ἐπειδὴ μελετᾷ τὸ σχέδιον τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι Οὐκράνας, καὶ ἐπειδὴ ἡ γραμμὴ αὕτη διέρχεται τὰ κτήματά μας φυσικώτατα συνεδέσαμεν σχέσιν μετὰ τοῦ νέου τούτου μηχανικοῦ, ὅστις ἄλλως συμμερίζεται τὰς ἰδέας μας, ὅπερ ὅμως σᾶς τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς.

Ὁ Λιτζανώφ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ δίμτος, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ὁ Ῥαϋμόνδος. Παρετήρει δὲ ταυτοχρόνως τὴν Βάνδαν, ἥτις δὲν ἐφάνη διόλου ἀνησυχήσασα.

— Εἶνε κοινωνιστικὰ ἔγγραφα; ἠρώτησε.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα.

— Θὰ ἦναι λοιπὸν τὸ διάγραμμα τοῦ σιδηροδρόμου ἀναμφιβόλως. Ἔχω, ἐπίσης, ὡς γνωρίζετε κτήματα εἰς τὴν Οὐκράνην, καὶ ἐὰν ἡ γραμμὴ διήρχετο πλησίον.....

— Ἀσχολεῖσθε λοιπὸν εἰς τὰς ὑποθέσεις τώρα;

— Πολὺ μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν ἡ μεταβολή σας εἶνε πλήρης.

— Τὸ ἐλπίζω. Θὰ ἦτον ἄρα ἀδιακρισία νὰ λάβω γνῶσιν τοῦ διαγράμματος;

— Δὲν εἶνε διάγραμμα· εἶνε ἐπιστολή.

Ὁ Στέφανος ὠχρίασε.

— Φίλε μου, ἀδελφέ μου, τί ἔχετε; ἀνέκραξεν ἡ Βάνδα.

— Τίποτε. Εἶμαι γελοῖος, ἰδοὺ τὸ πᾶν.... Συγγνώμην, περιμείνατε σᾶς παρακαλῶ μίαν στιγμήν. Ἰδοὺ ἑκατὸν χιλιάδας ῥούβλια διὰ τὴν ἑταιρίαν σας, καὶ..... σκοπεύω νὰ κληροδοτήσω ὅλην μου τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ· χαῖρε.

— Στέφανε! Στέφανε! δὲν θὰ ἐξέλθῃς, ἀνέκραξε περίφοβος ἡ Βάνδα.

— Διατί; ἀπεκρίθη οὗτος, προσπαλῶν ἤδη κατὰ πρῶτον ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα του.

— Διότι εἶσθε ἄφρων, καὶ τοὺς τοιούτους δὲν τοὺς ἀφίνουσιν ἐν ἐλευθερίᾳ.

— Τοὐναντίον εἶμαι ἥρεμος, ἥρεμώτατος, δὲν βλέπετε;

— Βλέπω, Στέφανε, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν σοί.

— Καὶ τί εἶνε τοῦτο;

— Διατί μὲ κάμετε νὰ τὸ εἴπω, ἀφοῦ ὑμεῖς αὐτὸς δὲν τολμᾶτε νὰ τὸ εἰπῆτε;

— Τολμήσατε δι' ἐμὲ Βάνδα.

— Ἠρωτήσατέ με καὶ θὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σᾶς ἀγαπᾷ, εἶπεν ὁ Στέφανος, διὰ φωνῆς ὑποκώφου, εἶμαι βέβαιος. Ἐπὶ πλέον εἶνε ζηλότυπος· τῷ ἐδώκατε τὸ δικαίωμα;

— Οὐχί, ὅσον καὶ εἰς ὑμᾶς, ἀντεῖπεν ἡ Βάνδα γελῶσα, ὅστις ὅμως τὸ λαμβάνετε μόνος σας.

— Μὴ γελᾶτε· μοὶ προξενεῖτε κακόν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἦμαι ζηλότυπος· συγγνώμην, Βάνδα. Σᾶς ἀγαπῶ παραφόρως, ἔγεινα εὐήθης πλέον, γελοῖος, ἄδικος, ἄγριος· μάλιστα, ἄγριος. Μικρὸν δεῖν καὶ ἐρώριμων ἐπὶ τοῦ Γάλλου τούτου, ὅστις σᾶς παρετήρει μὲ ταραγμένους ὀφθαλμοὺς καὶ πρὸς ὃν ἐφέρεσθε μετὰ τόσης γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος.

— Ἀναμνήσθητε, Στέφανε, τῶν συμφωνιῶν μας. Σοὶ προσέφερα ἀδελφικὴν συμπάθειαν, ἣν ἀπεδέχθητε. Ἐμείναμεν εἰς τὰ διαγεγραμμένα, σᾶς

παρακαλῶ. Ἄλλως θὰ μοὶ καταστῇ ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σᾶς βλέπω.

— Οἱ λόγοι οὗτοι, ἀντὶ νὰ καταπραΰνωσι τὸν Στέφανον, ἤγειραν τοὐναντίον ἐν αὐτῷ νέαν τρικυμίαν.

— Καὶ ἐκεῖνος εἶνε νυμφευμένος;

— Ὄχι.

— Δύνασθε λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ τὸν ἀγαπᾶτε ἴσως.

— Τρέφω δι' αὐτὸν, ὡς καὶ δι' ὑμᾶς μεγάλην φιλίαν.

— Δι' ἐκεῖνον ὅ,τι καὶ δι' ἐμέ; Δὲν θέλω συμπάθειαν ἣν αἰσθάνεσθε καὶ πρὸς ἄλλον.

— Διατί;

— Μ' ἐρωτᾶτε διατί; Διότι ὁ ἔρως, προσέχετε καλῶς, ὁ ἔρως εἶνε ἀποκλειστικὸς καὶ τοιοῦτον τρέφω πρὸς ὑμᾶς, καὶ τοιοῦτον νὰ τρέφητε δι' ἐμὲ ἐπιθυμῶ. Καὶ ὁ ἔρως οὗτος εἶνε ὁ ὁρμητικώτερος, ὁ πλέον ἀπόλυτος, ὁ πλέον ζηλύτυπος ἀφ' ὅσους ἐδοκίμασα. Θέλω καὶ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἀγαπήσω ὡς ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Βάνδα σὲ ἀγαπῶ δι' ἀπείρων ἐρώτων, ὡς ἄϋλόν τι, ὡς θεότητα καὶ ὡς γυναῖκα. Ἐὰν συγκατατεθῶ νὰ λησμονήσω τὴν γυναῖκα, ἵνα βλέπω ἐν ὑμῖν τὸ ἰδεῶδες καὶ τὴν θεότητα, πρὸς χάριν, μὴ μὲ κάμετε νὰ ἀναμιμνήσκωμαι τῆς πρώτης. Εἴπατέ μοι ὅθεν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν διότι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος σᾶς ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾶτε, δὲν δύναμαι πράγματι νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σᾶς βλέπω.

— Ἡ Βάνδα δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄχ! ἐννοῶ τὴν σιωπὴν ταύτην, ἐφώνησεν ἄπελπις ὁ Στέφανος.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ ὡς ὑμᾶς, εἶπε τότε ἡ Βάνδα μὲ φωνὴν χαμηλὴν, συγκεκινημένην, ἀντιχήσασαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Στεφάνου.

Ἐξετόξευσε δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τοιοῦτον κῦμα οὕτως εἰπεῖν φωτὸς, ὥστε ἡ Βάνδα ἐταπείνωσε τοὺς ἰδικούς της.

Ὦ! ἴδε με .... ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος ῥιπτόμενος πρὸ τῶν γονάτων της.

Ἠθέλησε νὰ τὴν περιβάλλῃ διὰ τῶν βραχιόνων του· ἀλλ' ἐκείνη ἀπεμακρύνθη ζωηρῶς, καὶ κάτωχρος ὅλη καὶ φρίσσουσα:

— Μὴ πλησιάζετε, τῷ εἶπεν, ἢ ἄλλως σᾶς ἐγκαταλείπω καὶ δὲν θὰ μ' ἐπανίδητε ποτέ.

— Βάνδα,.... μὲ ἀγαπᾷς, τὸ συμπεραίνω, τὸ αἰσθάνομαι· φέρεσαι πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐγὼ ἀκατασχέτως πρὸς σέ. Διατί νὰ βασανιζόμεθα, διατί ν' ἀνθιστάμεθα εἰς τὴν κλίσιν ταύτην; ἥτις ἄλλως εἶνε ἠθικὴ, ἀφοῦ ἔγκειται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ἐπαγωγὸς διότι ἀμφότεροι ἐσμὲν νέοι καὶ ἀγαπώμεθα. Τίς νόμος σοὶ ἀπαγορεύει νὰ μὲ ἀγαπᾷς; Ὁ Θεὸς μόνος, ὃν δὲν πιστεύεις; Ὁ ῥωσσικὸς κώδηξ, καθ' οὗ συνωμοτεῖς; Βλέπεις καλῶς ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν κώλυμα.

— Ὑπάρχει ἡ φιλία, ἣν δὲν θέλω νὰ προδώσω, ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα· ἡ ἀξιοπρέπειά μου, ἡ συνείδησίς μου. Λησμονεῖτε τὴν Ναδέγαν;

— Τίς θὰ τῇ τὸ εἴπῃ;

— Ἡ χρηστότης θὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ ψευσθῶ· ἡ ἀγαθότης νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ βλέπω μὲ ἀταράχους ὀφθαλμοὺς τὰ δάκρυα, ὅσα θὰ χύνῃ ἡ πτωχὴ Ναδέγα, τῶν ὁποίων ἐγὼ θὰ ἦμαι ἡ πηγή.

— Καλὰ λοιπόν! Οὐδὲν τούτων ὑφίσταται πλέον· ταύτην τὴν πρωΐαν ἡ Ναδέγα ἦλθε νὰ μοὶ προτείνῃ διαζύγιον, διότι ὑπώπτευσεν ὅτι σᾶς ἠγάπων.

Ζωηρὰ συγκίνησις ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Βάνδας.

— Πῶς! Ἀφέθητε, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὸν παράφρονα τοῦτον ἔρωτά σας; καὶ συνήνει νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὑμῶν;

— Ναί.

— Ἀδύνατον. Δὲν γίνεται· σᾶς τὸ προέτεινεν ἴσως· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο δοκιμασία. Ἀμφέβαλλε καὶ ἤθελε νὰ πεισθῇ. Νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὑμῶν! Ἡ ταλαίπωρος.... τοῦτο θὰ ἤρκει νὰ τὴν θανατώσῃ.

— Δὲν θὰ δεήσῃ νὰ φθάσωμεν μίαν ἡμέραν ἐκεῖ; Πιστεύετε ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ προσποιηθῶ ἐπὶ πολὺ ἔτι, ἔρωτα ὃν δὲν αἰσθάνομαι;

— Ὄχι! ὄχι, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Βάνδα· δὲν πρέπει νὰ θυσιάσητε τὴν Ναδέγαν εἰς τὸ ἄφρον τοῦτο ἐλέθριον πάθος σας, δὲν τὸ θέλω. Πότε, ἄλλως, δὲν θὰ σᾶς νυμφευθῶ. Ὡρκίσθην νὰ ἀποταχθῶ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου.

— Ὑμεῖς;

— Μάλιστα.

— Πότε; Διατί;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἴπω.

— Τοῦτο δὲν γίνεται.

— Γίνεται.

— Ὁρκίσθητε, εἴπετε; Εἰς τὸν Γάλλον ἐκεῖνον ἀναμφιβόλως.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, μάθετε λοιπόν· ὤμωσα ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου μυστικῆς τινος ἑταιρίας, καὶ ἣν ὁ Παδλέβσκης καὶ ἐγὼ θέλομεν νὰ συμμετάσχωμεν.

— Μυστικῆς ἑταιρίας;

— Μάλιστα· Ἑταιρία τῆς Ἀπελευθερώσεως τοιοῦτον φέρει τίτλον διότι ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ῥωσσικοῦ λαοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἴς τινα φωτογραφίαν τοῦ

ΚΑΝΑΡΗ

Περιβεβλημένου στολὴν Εὐρωπαίου. (*)

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ γέροντας, ποῦ λὲς καὶ ἡ κεφαλή του,
Τοῦ χρόνου τὴν βαρυχιονιὰ 'περήφανα τινάζει,
Ποῦ κάτου ἀπ' τ' ἄσπρο φρῦδί του φεγγοβολᾷ ἡ ψυχή του,
Καθὼς ἀστράφτει ὁ κεραυνὸς 'ς τὸ νέφος 'ποῦ φωλιάζει;

Εἶν' ὁ Κανάρης! — Τί ἀγροικῶ; αὐτό 'ναι τὸ δελφίνι,
Ποῦ τὴ φωτιὰ γιὰ πέλαγο ἐδιάλεξε στοιχειό του,
Τῆς θάλασσας τὸ ὑφαίστειο, τὸ κινητὸ καμίνι,
Τὸ χέρι ποὔτανε 'δαυλὸς καὶ χώρις τὸ δαυλό του;

Κ' ἐγὼ 'ς αὐτὴ τὴ βάρβαρη τή φορεσιὰ, ὡς τὸν εἶδα,
Μ' ἄσπρη κραβάτα 'ς τὸ λαιμὸ καὶ μὲ ὀρθὸ κολέτο,
Μὲ γάντια, μὲ παράσημα, μὲ ὡρολογιοῦ ἁλυσσίδα,
Τὸν 'πῆρα γι' ἄνθρωπο κοινὸ, γιὰ φράγκο βαρονέτο!

(*) Το ἀνωτέρω ποίημα ἐστάλη ὅπως δημοσιευθῇ ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ κ. Ε. Ἀσωπίου, πλὴν δυστυχῶς διὰ τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον καὶ εὐτυχῶς διὰ τὸν Παρθενῶνα ἔφθασεν ὀλίγον ἀργὰ, ὡς ἐκ τούτου δὲ δημοσιεύεται ἐν τῷ Παρθενῶνι.